

Göm och denna lilla barnslighet!
 Må vi glädjas, må vi leka Elara.
 Jag skall låtsas vara din Poet,
 Och du skall min Sånggudinna vara.

Stockholm,

Tryckt hos J. Hérberg, 1824.

Saladt i Wjörnståhl's Bokhandel i Stockholm.

Näckens Polka.

Diupt i haswet på demantehållen
 Näcken hvarlar i grönan sal.
 Mattens tårnor spänna mörka pellen
 Öfwer fog, öfwer berg och dal.
 Dvälsen hårlig står i svartan högtidsstrub
 När och fjerran ej en susning, intet ljud
 Stör det lugn öfwer nejden rår,
 När haswets Kung ur gyllne borgen går.

2.

Hgers döttrar honom sakteliga
 Gunga fram på den klara sjö.
 Harpans ljud de gå så sorgeliga,
 Söka fjerran en väg att dö.
 Fast hans öga står åt dunkla himmelen;
 Ingen stjerna bådär Mattens Drottning än;
 Freja smyckar sitt gyllne hår,
 Och Necken så sin sorg på Harpan slår:

3.

"O hwar dwäljs du, klaraste bland stjernor
 I den blånande Skymnings stund?
 Du, som fordom en af jordens Tårnor,
 War min brud uti haswets grund,
 Och, när hjertat brann wid mina ömma slag
 Smög så stön och blyg de tjusande behag
 Mot min barm i denna swala flod,
 Och gyllne harpan stum på vägen stod."

4.

"Men dig Oden bød högt öfwer jorden
 Ewigt stråla från Gimmles samn.
 Med sin harpa Sångarn enslig worden,
 Nwar blott äger Din bild, ditt namn.
 Men en dag når Midgårdssormen reser sig,
 Gudar wäpnas, allt förlöfhas då hos dig
 Skall jag åter på wågor blå
 För nya werldar gyllne harpan slå."

5.

Så den sorgsne, men wid Himlaranden
 Freja hulde genom Matten ler.
 Ewigt på den guldbesträdda stranden
 Sina tårar hon glänsa ser.
 Och sin Wän på hafwet hålsar hon så mild;
 Wågen speglar barrande den huldass bild;
 Necken höres på böljor blå
 Så gladelig sin gyllne harpa slå.

6.

Mattens Tårnor, Klara Stjernor alla
 Gå till dans i den stilla qväll,
 När de Klara Ellswertoner falla
 Öfwer stranden från håll till håll.
 Men när blodig dagens Drott i östern står
 Bleknande och rädd den blida stjernen går,
 Sorgligt afsted hon blickar ner,
 Och gyllne harpan klingar loka mer.

Barnsligheten.

1.

Lilla Clara, förebrå ej mig,
 Att jag är så barnslig Lilla Clara!
 Är jag barn, så liknar jag ju dig:
 Bör jag blygas då att barnslig wara?

2.

Huru bød han, mensslighetens wän?
 Aldrig går hans lärdom ur mitt minne
 Såsom barn kom du i himmelen,
 Eller war du aldrig än derinne.

3.

Lilla engel, rädd din hand åt mig,
 Led mig in i barnens himmel åter:
 Då dess portar låsas upp för dig,
 Glöm ej den, som utanföre gråter.

4.

Gif mig åter min försvunna wär
 Och dess blommor, och dess lekar, Clara!
 Unna mig att wara tretton år,
 Unna mig som du att lycklig wara.

5.

Dansa glad emot din sommar dag!
 Tag mig med dig, Clara in i ringen,
 Goda, lilla, bland de små mig tag,
 Eller också dansar jag med ingen.